

KOČEVSKI SLOVENE

Izhaja vsakega 5., 15. in 25. dne v mesecu; če je na tak dan praznik, dan prej. — Pos. šte. 1.— din.; letna naročnina 30 din., v zamejstvu 60 din. — Poštno-ček. rač. št. 17.785
Oglasi po ceniku. — Izdaja konz. lista, čigar predst. je Karel Škulj, župnik v Dol. vasi pri Ribnici. — Urednik Andrej Struna, Kočevje. — Tiska tiskarna J. Pavliček, Kočevje

Franc Sal. Finžgar -- sedemdesetletnik

Te dni obhajamo železni jubilej velike slovenske osebnosti, največjega živečega slovenskega pisatelja, ustvaritelja najlepšega slovenskega romana, pisca najpriljubljenejših ljudskih iger, graditelja najizrazitejšega slovenskega jezika, mladinskega ljubca, zaslužnega prosvetnega in karitativnega delavca Fr. S. Finžgarja.

Fr. S. Finžgar je bil rojen 9. februarja 1871 l. v Doslovčah pri Breznici na Gorenjskem kot sosed in sorodnik prvaka slovenskih pesnikov dr. Franceta Prešerna. V Gorenjskem kotu pod mogočnim Stolum je tekla zibelka našemu slavljenču v kraju, ki je poklonil slovenskemu narodu toliko slavnih sinov, poleg Finžgarja in Prešerna še Čopa, Tomo Zupana, škofa Pogačarja in nesmrtnega Jegliča ter mnogo drugih. Tako večino naših velikih mož, nam je tudi Finžgarja dala preprosta kmečka hiša, vzgojila ga je poštena kmečka mati. Osnovno šolo je obiskoval na domači enorazrednici in v Radovljici. Gimnazijo je z odliko dovršil v Ljubljani in nato vstopil v ljubljansko semenišče, kjer je bil leta 1894. posvečen. Spoznavši Finžgarjevo izredno nadarjenost, se mu je pokojni prelat dr. Kulavic ponudil, da mu izposluje študij na dunajskem vseučilišču. Toda mladega duhovnika je bolj veselilo življenje med svojim narodom in delo za ta svoj narod, kakor pa doktorska diploma in razni drugi visoki položaji. Ravnal se je po geslu, ki si ga je postavil pri maturi: „Narod nas zahteva v dar, bomo mu up, ne up goljivi!“ Finžgar je hotel biti duhovnik, učitelj in buditelj svojega naroda. In narod ga je sprejel za svojega, saj Finžgar je naš, kakor je naša slovenska zemlja, naša slovenska beseda, naša narodna pesem. Narod mu je dal za služeno priznanje. Najvišja slovenska znanstvena ustanova, Akademija znanosti in umetnosti v Ljubljani, ga je imenovala za svojega člana. Naša slovenska prestolica ga je izvolila za svojega častnega meščana.

Pisatelj Finžgar je služboval kot kaplan v Bohinjski Bistrici, na Jesenicah, v Kočevju, v Idriji, pri Sv. Joštu, v Škofji Loki in kot kurat v ljubljanski prisilni delavnici; kot župnik pa v Želimičah, v Sori in od leta 1918 pa do svoje upokojitve v obširni trnovski župniji v Ljubljani. Sedaj živi kot upokojen župnik v svoji prijazni hišici na ljubljanskem Mirju. Tukaj še ves čil, svež in klen kakor gorenjske planine, ki so nam ga čvale v nežni mladosti, deluje za svoj ljubljani slovenski narod, ga uči s pisano in živo besedo. Družbi sv. Mohorja, ki jo je s skrbjo spremljal iz Celovca v Prevalje in zopet iz Prevalj v Celje, stavi na razpolago vse svoje moči. Kot predsednik združne knjižarne Nova založba deluje že 20 let. Prav težko in odgovorno delo mu nalaga gradnja Jegličevega akademskega doma, kjer bo imelo streho in zavetišče 160 revnih katoliških dijakov. To so napor, ki jih lahko podnese le naš jubilar s svojo veliko ljubeznijo do dela in svoje železno gorenjsko naravo.

Finžgar je najbolj narodni slovenski pisatelj tako po vsebini in doživljanju njegovih del, kakor po odmevu v narodu, ki v njegovih delih vidi in spozna samega sebe. Snov za svoja dela jemlje predvsem iz življenja slovenskega kmeta, zagrizenega v svojo rodno grudo, ki ima po Finžgarjevem izreku

„korenine do pekla“. Finžgarjevi spisi so pesem, v kateri pisatelj opeva tistega slovenskega kmeta, ki je skozi stoletja branil slovenstvo in ohranil slovenskemu narodu vse tisto, kar je nam sveto in lepo. Finžgarjev „Divji lovec“ je najbolj razširjeno in najbolj priljubljeno odrsko delo. „Naša kri“ je najizrazitejša narodna igra in igralce kakor gledalce nehote prešine živa narodna zavest kjerkoli gre to njegovo delo preko odra. Iz vseh teh njegovih del dehti prijeten vonj slovenske grude, vonj slovenskega nageljna, rožmarina in roženkavta, kakor pod oknom Borštnikove Jerice ali Zavrtnikove Majde. In v duhu vidimo pisatelja samega kot pravega gorenjskega fanta s krivčki in rododendromom za klobukom. V najbolj čitnem slovenskem romanu „Pod svobodnim solncem“ spoznavamo Slovenci vse tisto, kar je lepo in resnično na našem narodu. Najnovejšo Finžgarjevo delo je nabožni misterij „Uslišana“, ki ga je posvetil zaščitnici Slovencev Materi božji na Brezjah, ki ga je čuvala skozi vse viharje in boje v dobi sedemdesetih let njegovega plodnega življenja.

Vso veličino Finžgarjeve narodnočuteče duše spoznamo v njegovem borbenem izreku, ki ga je zaklical na ljudskem taboru: „Kdor nam hoče vzeti naš materni jezik, proč z njim!“

Njegovo načelo je bilo, da mora vsak otrok poznati vero v svojem materinskem jeziku. Kot kaplan in katehet v Kočevju je imel v šoli kar štiri katekizme in sicer slovenskega, hrvaškega, nemškega in italijanskega. Prišel je radi tega navzkriž s šolsko oblastjo, toda kremeniti mož izpod gorenjskega Stola ni klonil in še danes se tega z veseljem spominja.

Za nas kočevske Slovence je zanimiv odlomek iz njegovega pogovora, v katerem se spominja svojega pastirovanja v Kočevju: „Nikoli nisem na prižnico nosil politike. Le enkrat sem bil kruto napadel neke vrste ljudi v Kočevju, ker so mi odpustili dva delavca zato, ker sta se z menoj pogovarjala, kako da bi imel pri podružnici zanje kot Slovence vsaj v postu slovenske govore popoldne.“

Kočevski Slovenci se ob sedemdesetletnici velikega Slovenca, svojega bivšega dušnega pastirja in našega dobrega prijatelja pridružujemo mnogobrojnim čestitkam ter prosimo vsemogočnega Boga, da ga čuva in ohranja slovenskemu narodu še na mnoga leta.

Ivan Dren:

3

„Cesar“ Jože Prelesnik

Nastopal je pa zelo elegantno in samozvestno. Dostikrat se je pripeljal domov v Dobropolje v elegantni kočiji, prav fino oblečen v fraku in cilindru, tako da so mislili ljudje, da je najmanj kak okrajni glavar, včasih je pa prišel kot kak vagabund, zamazan in strgan, kakor mu je pač kazalo, da se je čutil bolj varnega.

O njem še sedaj krožijo po okraju razne pripovedke, kako je velikokrat znal prevrati orožnike, ki so ga iskali.

Tako je nekoč v neki gostilni pil, kamor ga je bil pripeljal fijakar iz Ljubljane. Voznik ga je čakal zunaj, da ga še naprej zapelje,

on se je pa v gostilni krepčal. Kar stopijo v gostilno orožniki, ki so imeli nalog, da ravno njega poiščejo. On je bil pa ravno zelo elegantno oblečen in ga seve niso spoznali. Ko je od njih zvedel koga iščejo, jim je kupil še pijačo in pomagal zabavljati čez nevarnega sleparja Prelesnika. Preden je odšel, se je še skrivaj podpisal na listič papirja, se lepo od njih poslovil in listič pustil na mizi ter odšel, se vsedel v kočijo, ki ga je čakala, in se odpeljal v neznano smer.

Orožniki so popili še ostanek vina in bili so polni hvale o neznanem radodarnem gospodu.

Kar eden orožnikov zagleda na mizi listič, na katerem je stalo: „Jaz sem Jože Prelesnik, zdravstvujte!“

Se razume, da jih je bilo zelo sram ter so naglo planili ven za njim, ali kje je bil že takrat cesar Jože! Voznika so našli, ko se je vračal nazaj v Ljubljano, njega pa ne.

Na tak in podoben način je velikokrat prevratal svoje zasledovalce in jim velikokrat izginil pred nosom.

Na njegov dom na Cesti so hodili ljudje iz vseh krajev Dolenjske, Gorenjske, Notranjske in celo iz Štajerske. Prinašali so mu cele košare klobas, potic in raznih drugih jestvin z namenom, da bi jim naredil kaj denarja.

V svojem življenju je Prelesnik veliko hiš tako obogatil, da so še sedaj po 80 letih tiste hiše premožne, kamor je on zahajal in pri njih delal denar.

Morda še sam ni vedel, kolikokrat je bil aretiran, ko so ga po begu iz ječe znova prijeli, to je pa točno vedel, da je bil vsega skupaj obsojen okroglo petintrideset let strogega zavora.

Presedel je pa vsega skupaj po raznih ječah samo petindvajset let, za deset let so mu kazni, kakor je rekel, „šenkali“, torej je bil za deset let pomiloščen.

Zadnje 15letno kazen je prestal v Aradu na Ogrskem v tamošnji trdnjavi. Iz Arada se je vrnil v svoj domači kraj strt na duši in telesu. Dasi je bil po poslednji kazni, katere pa vsled pomilostitve ni prestal, star nekaj čez 50 let, so mu vsled mnogoletnega bivanja po raznih temnicah tako oslabele oči, da ni mogel niti belega dne gledati in je moral nositi črna očala in vse telo se mu je kar treslo od slabosti. Siv, suhljat, tresočih rok, pa vendar izraz inteligenta.

Po vrnitvi iz ječe se je naselil pri svoji sestri na Vidmu št. 30 v Dobropolju in ondi pripovedoval svojim nečakinjam o svojem burnem življenju. Da bi še ponaredil kak bankovec, ni bil več zmožen, ko so se mu roke tako tresle. Mnogo jih je obogatil, a sam je ostal brez premoženja. Nekaj let je še opravljal službo občinskega tajnika pri županu Znidaršiču v Zdenski vasi, pa še to z veliko težavo.

Pisec teh vrst ga je dobro poznal, ker je včasih hodil na občino po živinski potni list. Vselej je občudoval tega zanimivega moža. Pisal je kot občinski tajnik zelo počasi, roka se mu je tresla, pisavo je pa imel še vedno zelo lepo.

Njegovi nekdanji prijatelji so ga še vedno obiskovali v nadi, da jim bo morda še kaj denarja naredil, ter mu prinašali darila v jestvinah in denarju, tako da so njegova sestra in nje otroci kaj dobro živeli in se skrivaj posmehovali darežljivim obiskovalcem vedoč, da stric ni zmožen nič več svoje umetnosti. On jim je pa še vedno obljubljal, da bo še delal. „Hat sanjat!“ je rad rekel, „Se bom delal in še ga bomo pili!“

Pa četudi po vrnitvi iz Arada ni več delal denarja, je bilo vendar prav, da so mu prinašali njegovi znanci in prijatelji razna darila, je vsaj lažje živel, darovalci so bili pa tudi lahko zadovoljni, da jih je prej podprl in so na njegov račun postali premožni.

Umrli je na Vidmu št. 39 meseca marca 1897 star 65 let.

Njegov spomin pa še živi, posebno starejši rod, ki ga je še osebno poznal, se večkrat spominja v svojih pogovorih cesarja Prelesnika iz Dobropolj. (Konec.)

Zakaj se komunizem širi?

Ko premišljamo vsa grozodejstva rdečega komunizma, tistega peklenskega nauka, ki kar v masah mori nedolžne ljudi, ki javno gazi človeško dostojanstvo, ki uničuje verske simbole in postavlja spomenike izdajalcu Judu Iskariotu, se vprašamo, kako je mogoče, da se ta zabloda, ki je znanstveno že davno premagana in, ki ji tudi vsakdanje življenske izkušnje nasprotujejo, tako hitro širi. To nam bo jasno, če pomislimo, da jih je le malo, ki bi zares doumeli, kaj komunisti hočejo in kam stremijo, dočim se večina slepo vdaja njihovi zviti agitaciji in lažnjivim obljubam. Komunisti namreč trdijo, da hočejo samo zboljšati bedni položaj delovnih slojev; da hočejo doseči pravičnejšo razdelitev dobrin itd. Na ta način pridobijo na svojo stran tudi take ljudi, ki načelno zavračajo vsak materializem in vse tiste zločine, ki jih komunisti počenjajo. Tako prevarajo mnogokrat tudi poštene posameznike in jih nahujskajo, da postanejo še sami propagatorji komunizma, ki navajajo v komunistične zmote zlasti mladino, ki je za take prevare najbolj dovzetna.

Prvi vzrok širjenja komunizma je ta, da komunizem spretno meša zmote in resnice. Človeški duh je namreč ustvarjen za resnico, zato si ga more zmota osvojiti le, če si nadene videz resnice ali od nekega nekaj povzame, kar je resnično. Tako komunizem naglašja resnico, da je delovnim slojem hudo in da jim je treba pomagati. Po pravici zahteva pravičnejši gospodarski in socialni red, po katerem bodo vsi deležni občega blagostanja. Z mešanjem zmote in resnice, zapeljuje komunizem s spretno taktiko in agitacijo tudi sicer dobre in dobro hoteče

ljudi v svoje vrste ter jih vzgaja za širitelje svojega nauka.

Drugi vzrok poplave komunizma je, da zna isti zvito izrabljati nasprotstva med narodi in državami. Vse svoje nasprotnike je proglasil za fašiste. Fašizem se je namreč s svojim terorjem človeštvu pristudil. Komunisti pa nazivajo fašizem vse, kar nasprotuje njih težnjam, vsako državno prizadevanje za obnovo družbe na drugačni podlagi, kakor jo hočejo komunisti, n. pr. za družabno obnovo na osnovi stanovskih organizacij in samoupravnih korporacij. Prav tako komunizem izrablja zmedo v znanosti. Po univerzah se širi svobodomiselstvo, ki se božjega imena sramuje in ga zanika. Če se dijaštvo nazvame tega duha, mu je seveda ljubši brezbožni komunizem, kakor pa katolicizem, ki veruje v Kristusa in priznava papeža za njegovega namestnika na zemlji.

Tretji vzrok uspehom komunizma je liberalizem, ki je prvemu pripravil pot. Liberalizem je s svojim svobodomiselstvom narod duševno zastrupljal. Širil je versko mlačnost in laizacijo ali razkristjanjenje. Danes opazujemo, da se otroci liberalcev družijo s komunisti. Starši so še malo verovali, vendar zabavljali in rovarili proti Cerkvi in njenim služabnikom, svoje otroke vzgajali v tej misli, ki jih sedaj žene med izrazite brezbožneže — komuniste. Liberalni podjetniki v svojih zasebnih šolah niso marali krščanskih učiteljev, v svojih bolnicah ne sester, ob zapovedanih praznikih so uvajali delo, niso se brigali za versko in нравno življenje svojega delavstva. Z druge strani je pa liberalizem pospeševal kapitalizem in z njim izkoriščanje delavcev, da se je med njimi širilo nezadovoljstvo in revolucionarni duh. Treba je bilo le še glasnika komunizma, da so se množice začele vdajati istemu. (Dafje.)

Kočevsko okrožje Fantovskih odsekov

je izpeljalo pod pokroviteljstvom g. Václava Vetrovca svoje I. okrožne smučarske tekme.

V nedeljo 9. februarja 1941 ob 9. uri je bilo zbranje številke. Tekmovalo je devet članov na 8 km nelahki progi.

Doseženi so bili naslednji uspehi: Kužnik Ludvik 44:50 minut, Kužnik Albin 45:50, Kužnik France 47:50, Dolšek Viktor 47:45, Palčič

brezsrčno dela s starimi ljudmi in nedolžnimi otroci, katere na kose razseka, ako jih ne more seboj tirati. Kako neusmiljeno se preliva krščanska kri, koliko revščine trpe revni kristjani, katerim je bilo vse njih imetje ugrabljeno in požgano, ki nimajo niti strehe niti zavetja kamor bi se skrili pred groznim sovražnikom.

Kako strašna nadloga je to, da morajo revne matere s svojimi malimi otroci bežati v črni noči, ob velikem deževju in nevihti, in kar je še huje, da nimajo dece s čim pokriti. Koliko je tu mraza in trpljenja, strahu in revščine, koliko bridkosti, bolečine in joka. Nobeno človeško srce ne more tega popolnoma umeti, nihče popisati in dopovedati. Zato prosimo Vašo svetost in ves kardinalski zbor, da se nam v kratkem pomaga z močno deželno obrambo proti Turkom in da se napravi veliko vojno podjetje proti njim...¹

Tako so pisali kranjski deželni stanovi papežu Sikstu IV. dobro vedoč, da imajo v njem mogočno oporo proti Turkom. Iz tega popisa pa se razvidi tudi velika beda, ki je takrat trla naše pokrajine. Papež je res dvignil svoj glas. V posebnem pismu z dne 24. junija 1475. je ukazal nabirati vojake in denar za bojne namene in prirejati v ta namen cerkvene slovesnosti, obhode in javne molitve. Vladarji so se takrat začeli živahno gibati. A kljub temu so Turki ponavljali svoje pohode v našo deželo,² kjer jih vidimo že leta 1476, kakor omenjeno.

V velikem obsegu je bil zasnovan roparski pohod leta 1480. Takrat so prodrli najdalje proti severu in zapadu. Valvazor piše, da je takrat štela turška vojska 26.000 mož. Že meseca julija je plenil en oddelek po Notranjskem, okoli Ribnice, Kočevja, Cerknice in

Ivan 47:55, Putre Janez 48:30, Kobola Viktor 49:32, Škrli Ivan 56:18, Kamenšek Adolf 54:35.

Izredno zanimanje je zavladalo za mladinske teke na 5 in 2,5 km. Nastopno mesto in cilj vseh prog (tudi v nedeljo od članov) je bilo pri gostilni Schlaf, pod goro v Kočevju.

Tekmovanje se je začelo ob 16. uri in so bili doseženi pri mladini naslednji uspehi:

Tek na 5 km.

Starejša skupina: Kužnik Milan 19:41 minut, Ožbolt Jože 20:35, Klun Ivan 21:15, Zupan Ivan 21:16, Kobola Franc 22:46, Švajgelj Branko 22:53, Mulec Ivan 22:04, Švajgelj Zvonko 23:05, Struna Herman 23:21, Klepe Viktor 23:25, Bartelme Jože 23:40, Zupanc Jože 25:12, Knaus Alojzij 25:20, Blenkus Marjan 25:57, Zupan Jože 26:10, Vesel Rajko 26:46, Pirnat Alojzij 27:43.

Mlajša skupina: Peterlin Gogo 27:35, Lorber Emil 27:41, Blenkus Alojzij 28:27, Žanski Alojzij 29:20 minut.

Tek na 2,5 km:

Berlan Franc 10:45 minut, Haveljka Danilo 11:20, Drobnič Alojzij 13:49.

Tekme so v vsakem pogledu sijajno uspele. Zastopani so bili FO Kočevje, FO Mozelj, FO Stara cerkev, FO Mala gora.

Zmagovalci so si priborili diplome. Vsi tekmovalci pa nagrade v darilih. (Še prihodnjič.)

Notranji pregled

Glavni poudarek našemu notranjepolitičnemu življenju v preteklem času so dali govor predsednika dr. Kulovca v Celju in nova delna rekonstrukcija vlade.

Prva načelna izjava predsednika dr. Kulovca

Naš novi predsednik g. dr. Kulovec je že prej za časa življenja pokojnega voditelja dr. Korošca spadal vedno v krog politično zanimivih ljudi tako doma kakor tudi v ostalih dveh prestolnicah naše domovine. Povsod je šel o njem glas izredno sposobnega organizatorja in neutrudljivega delavca, ki je vsakemu delu dal svoj pečat in povsod postavil čelega moža, kamorkoli ga je postavila organizacija. Zaradi svoje odločnosti, ki jo je narekovala načelnost,

Logatca. Glavna vojska pa je v začetku avgusta napadla Koroško. Tudi sedaj se ni nihče krepko uprl sovražniku. Poedine trume kmetov ali meščanov so morda rešile posamezne kraje, skupnega odločnega odpora ni bilo nikjer.³

Ta napad leta 1480. je bil prvi, ki ga v Ribnici omenja Valvazor, ki pripoveduje o teh pohodih z ozirom na Ribnico: „Dedni sovražnik krščanskega imena in sosedni grozodejec je ta trg večkrat premagal in okoliške vasi v dimu zadušil, toda gradu ni mogel nikjer podvreči; zato je v srdi vsak pot od vlekel seboj mnogo kristjanov v sužnost, vse oropal, nešteto veliko ljudi posabljal in v vsem posnemal hudiča, tiranov očeta. Zaradi takih vpadov so žal v bridkem spominu leta 1480, 1528, v mesecu juliju 1546, 1558, 1581, v januarju in februarju 1564 in še mnogo drugih, v katerih so Turki strašno potegnili svojo morilno sabljo nad Ribnico in okoliške pokrajine. Bajé so se večkrat te barbarske zveri bližale temu trgu, pa so bili udarjeni s slepoto. Da z odprtimi očmi Ribnice niso videli, četudi so prišli prav blizu nje, so pripisovali varstvu sv. Štefana, papeža in mučenca. Da, ko so nekoč z ropoželnimi očmi drli proti trgu, pa se jim je pokazala cerkev pred očmi, so se opotekli nazaj, češ da se plašijo pred notri stanujočim svetnikom.⁴ Med ljudstvom pa še danes živi pripoved, da se je Turkom, ki so pridrli skozi Goričo vas, prikazal v veliki svetlobi farni patron sv. Štefan tako, da jim je njegov sij jemal vid in so vpili: „Ne vidim“. Zato da se farovške njive proti Hrovači imenujejo „na Vidmu“.⁵

³ Gruden 349.

⁴ Valvazor XI. 467.

⁵ Ime Videm, ki prav na mnogih krajih zaznamuje župnijska posestva, pa prihaja le od besede „Vidom“, kar je kratica za „vicedominis“, to so posestva, ki so dajala deželni davek (stevra provincialis) vicedomu.

† Dekan Anton Skubic:

5

Zgodovina ribniške župnije - turški pohodi

„Da ostanemo torej združeni z rimsko cerkvijo in bomo prisiljeni podvreči se sovražniku in tudi sosednje dežele, na katere bi za nami planil Turek, ne pridejo zaradi nas v enake stike, je treba, da glasno kričimo na pomoč, da bo vsaj kdo slišal naš tužni glas in nam pomagal s svetom in dejanjem. Naše razmere so take, da nas nihče ne ubrani prepada, ako ne dobimo nemudoma pomoči. In če si sovražniki podvržejo našo deželo, česar nas obnavljajo dobrotljivi Bog, potem jim je odprta pot in ne bodo jih ovirale niti gore, da bi udrl v laške in nemške dežele, bati se je celo za Rim, ker so v nekaterih letih pridrl iz Carigrada do sem in še dalje.

In koga drugega naj bi v tej sili klical na pomoč, ako najvišjega poglavarja sv. krščanske vere, ki je od Boga postavljen, da pase njegove ovčice in varno krmari čoln sv. Petra, da se ne potopi, zlasti pa, da se ne morejo mohamedovci ponajati in utrditi v prepričanju, češ da se jim ni treba bati krščanskega meča in da je ni sile, ki bi se jim mogla ustaviti in rešiti krščansko kri.

Prosimo Vašo svetost naj pomisli in uvažuje veliko nečast, ki se dela Bogu s tem, da se onečastijo sv. zakramenti, rušijo hiše božje in da je bilo toliko božjih služabnikov in toliko tisoč ljudi pomorjenih. Kako neusmiljeno je sovražnik ločil žene, može, otroke in sorodnike in jih nage, bose, lačne in žejne, vkovane v železo in verige kakor hudodelce, z rokami na hrbtu zvezanimi odgnal v sužnost. Kako nečloveško oskrunja uboge žene in device, da žalostno kličejo na pomoč, kako

¹ Gruden 342. sl.

² Gruden 344.

doslednost in zvestoba programu, je užival že prej splošen ugled tako med Srbi kakor tudi med Hrvati.

Zato so načelna izvajanja g. predsednika dr. Kulovca v Celju naletela v vseh političnih krogih na najlepši sprejem in povsod napravila zelo dober vtis. Tiste dni se je govorilo samo o njem, o vseh važnih točkah, ki jih je g. predsednik omenil: o slogi v sami politični organizaciji, ko se je marsikdo uštel, ker je pričakoval, da se bodo najbližji sodelavci rajnega voditelja pričeli griziti za njegovo dediščino ter jo v medsebojnem prepiru zapravili, o največjem sovražniku države, prevratnem komunizmu in vseh drugih političnih temnih silah, ki bi skušale glodati na našem državnem organizmu, o skupni politiki, ki jo bodo Slovenci, kakor zmerom doslej, vodili s Srbi in Hrvati, o slovenski samoupravi, o tej dolgoletni, še neizpolnjeni želji slovenskega naroda, o miru na znotraj in zunaj ter o njegovi topli zahvali kr. domu, predvsem Nj. kr. Vis. knezu namestniku Pavlu za vse njegove brezmejne napore, ki jih vlaga sam v to, da tako domovini kakor narodu ohrani potrebni mir, in o naši narodni vojski, našem budnem čuvanju naših meja, domov in življenj. Vsi sami že znani refreni voditeljevih govorov s številnih ljudskih taborov zadnjega leta, samo to, kar je politična organizacija zmerom delala, ko je služila pošteno in vestno svojemu narodu in državi ter visoko dvigala ljubezen do naše vladarske hiše ter jo vcepila v sleherni našo hribovsko vas. In so ljudje dejali: „Glejte, kako lepo je to pri Slovencih! S smrtjo dr. Korošca so izgubili svoje najdražje, kar so imeli. V brezmejni boli so se zbrali takoj potem, ko so spremili svojega voditelja k večnemu počitku na Navje in so izbrali novo politično vodstvo. Njegov politični naslednik je zagrabil za delo prav tam, kjer je veliki pokojnik obstal. Krepko je stopil na pot, po kateri bo odšel hodil v službi naroda in države. Nikjer nobenega presledka. Delo se mora razvijati dalje brez presledka in brez skokov, dobro premišljeno, prav tako, kakor je delo velikega pokojnika.“ Zato je vsa politična javnost, tako vlada kakor tudi opozicija, res odkrito pozdravila krepke in odločne besede g. predsednika dr. Kulovca, s katerimi se je dvignil visoko nad vsakdanje politične prepirke ter z močno potezo orisal svojo bodočo politično koncepcijo.

Od drugih treh točk njegovega govora je tukajšnja, kakor tudi zagrebška politična javnost z odobravanjem vzela na znanje tudi ponovno zahtevo po slovenski samoupravi, o kateri se je zadnji čas zopet pričelo razpravljati in pretresati. Predvsem je to vprašanje zopet načelo zagrebško časopisje. Vsi trezno misleči politični krogi menijo, da res ne more biti več nobenega pomisleka, da bi se vprašanje slovenske samouprave še nadalje zavlačevalo. Ravno narobe: vsi razlogi govore za to, da tudi Slovenci dobe to, kar imajo že Hrvati in prav tako tudi Srbi. V tem smislu je zadnje dni objavil zanimiv uvodnik tudi zagrebški „Obzor“, v katerem poudarja, da je v splošnem interesu, da se rešitev vseh notranjepolitičnih vprašanj ne zavlačuje preveč. Nastop Nj. Vel. kralja Petra II. na prestol nalaga, da se pravilna ureditev vprašanja med Hrvati, Srbi in Slovenci pospeši. Na znotraj popolnoma urejena država bi pa bila najlepše darilo mlademu kralju ob njegovem vstopu na vladarsko dolžnost. Tudi „Hrvatski dnevnik“, glavno glasilo HSS v svoji polemiki s italijanskim listom „L'Avvenire“ slovensko samoupravo zagovarja. Vse kaže, da se bodo želje slovenskega naroda po lastni samoupravi vendarle kmalu izpolnile. Oba slovenska zastopnika v vladi pač ne bosta izpustila nobene prilike, samo da se ta upravičena zahteva slovenskega naroda čimprej uresniči.

Delna preosnova vlade

Rekonstrukcija vlade je bila samo delna. Iz vlade je izpadel samo pravosodni minister dr. Laza Marković. Na njegovo mesto je prišel minister brez listnice dr. Konstantinović. Dr. Marković politično ni pripadal JRZ ter je po vstopu v vlado narodnega sporazuma povsod nastopal proti radikalnemu glavnemu odboru. Pripadal pa je samostojni radikalni skupini, ki odobrava sporazum s Hrvati.

Fr. S. Finžgar 70letnik

9. svečana je obhajal slovenski pisatelj, župnik Fr. S. Finžgar 70letnico rojstva. Pisatelj

sam se je te dni umaknil v samoto ter se je tako izognil vsaki slovesnosti. Zato pa je ta dan slavila vsa slovenska javnost, ki je avojemu velikemu pisatelju hvaležna za vse, kar je storil za povzdigo slovenske kulture. Dne 7. t. m. je bila slavnostna seja ljubljanskega občinskega sveta, kjer je bil na županov predlog pisatelj Finžgar soglasno imenovan za častnega meščana ljubljanskega mesta.

Duhovno berilo

Sejavec je šel sejat, pravi Kristus v nedeljskem evangeliju. Ta sejavec je bil Zveličar sam. Tri leta je sejat seme božje besede v judovskem narodu. Ustanovil pa je za vse človeštvo v svoji Cerkvi trajno učenilstvo. „Pojdite in oznanjajte evangelij vsem ljudem!“ je naročil apostolom, „kdor vas posluša, mene posluša, kdor vas zaničuje, mene zaničuje“. Učeniki, ki jih je cerkev postavila, sejejo seme božje besede v pridigi vsako nedeljo in praznik. Kristjan mora k pridigi. „Kdor je iz Boga, božjo besedo posluša,“ pravi sv. Duh. Skrbeti pa moramo, da bo naše srce pripravljeno kot razorana njiva za božjo besedo. Treba je, da nas živa beseda vedno razsvetljuje, opominja, vnema in od slabega odvrača. Kdor pa božjo besedo zanemarija, se izpostavlja nevarnosti, da svojo dušo za večno pogubi. Gorje pa človeku, ki zavrže božjo besedo in se oprijemlje napačnih pridigarjev. In to je predvsem slaba knjiga. Neizmerno gorje napravi tak pridigar. Uničena verska vzgoja, poteptana čednost, omajana vera, vnema za Bogu sovražno življenje in še nešteto drugega. To so sadovi takih zapeljivih učencikov, h katerim spada še slabo časopisje in nesramne slike v slabih listih. To je prižnica, kamor stopa satan neprestano in trosi svoj peklenski nauk v človeška srca. Boj se vsakdo, ki hoče sebi dobro, slabih učencikov in drži se besede božje!

Novice

Kočevje. Popravek. Z ozirom na notico, ki je izšla v Vašem listu z dne 5. februarja t. l. na 4. strani, prvi stolpec, pod naslovom „Novice“ v rubriki „Kočevje“, Vas prosim, da blagovolite na podlagi tiskovnega zakona v sledeči izdaji na istem mestu in pod istim naslovom objaviti sledeči popravek, v nasprotnem slučaju sem primoran proti uredništvu vložiti tožbo: Ni res, da je tukajšnja gasilska četa izključila Slovence iz organizacije, pač pa je res, da je izključila samo enega člana, ki se izdaja za Slovenca, ker se je pregrešil proti društvenim pravilom. Zadevo je preiskalo odposlanstvo gasilske župe in dognalo, da je poslovanje čete popolnoma v redu. S spoštovanjem

Gustav Verderber, načelnik in poveljnik.

Občni zbori. Vsa društva so v glavnem že podala letne obračune, tako Rdeči križ, Čitalnica, Čebelarstvo-sadjarska podružnica in druga. Večinoma so ostali isti odbori z istimi predsedniki.

Krušne karte je pričel deliti mestni prehranjevalni urad. Žal pa do 13. t. m. za februar še ni nobene krušne moke. Potrebno bi bilo, da se dobava pravilno uredi.

Občina Kočevje mesto je napravila nabiralno akcijo za zimsko pomoč in je baje nabrala 18.000 din. Kočevarji so napravili že koncem lanskega leta zbirko za svojo „Winterhilfe“ in nabirali baje 180.000 din.

Nameščen je bil na tukajšnji gimnaziji kot slavist za profesorja g. Gerzinič Alojzij in je službo že nastopil.

Za popravilo poslopij Dijaškega doma v Kočevju in nakup inventarja je v banovinskem proračunu za leto 1941-42 znesek 238.000 din.

Himen. V nedeljo 9. t. m. sta se v župni cerkvi v Velikih Laščah poročila g. Ivan Grebenc iz Malih Lašč in gđe. Helena roj. Ivanc iz Stop pri Velikih Laščah. Oba sta zavedna člana tukajšnjih krščanskih organizacij. Nevesta je bila vnetja igralka velikolaškega prosvetnega odra in večletna načelnica Dekliškega krožka. Načelstvo je prevzela takoj po obnovitvi naših društev in oživela velikolaški Dekliški krožek, ko so drugod komaj pričeli z dekliško organizacijo. Mlademu paru želimo obilo sreče in božjega blagoslova na življenski poti!

Poročajo

Gotenica. Dne 2. januarja smo bili obveščeni, da je na Štalcerje dospela prva pošiljka koruze, katera se je v tamkajšnji šoli dne 7. januarja delila in to v prvi vrsti med revnejše in mnogoštevilne družinske člane po ceni okrog 3 din kilogram.

Dobrodelni ustanovi smo zelo hvaležni, ker nam je dala na ta način priložnost, nabaviti koruzo po znižani ceni. Ali, kaj nam pomaga, ko smo že tako finančno izčrpani radi pomanjkanja dela, da nekatera slovenska družina ne premore niti beliča. Žaga g. Rusa ne obratuje več, delo po gozdovih je tako skrčeno zaradi velikega snega že od decembra 1940, da je po gozdovih vsako delo onemogočeno. Ostali smo brez vsega zalužka ter ni čuda, da si nismo mogli nabaviti prepotrebne koruze. Tudi je dan poprej zapadel nov velik sneg ter je bila 14 km dolga pot iz Gotenice v Štalcerje neprehodna. Prosimo merodajno oblast, da nam čimprej priskoči na pomoč, ker že danes tičimo v zelo težkih razmerah. Kje je še konec zime in potem, ali bomo došli do kakšnega zalužka?

Rogati hrib. Pri delu se je ponesrečil 28 letni Ivan Rački in umrl v ljubljanski bolnici.

Osilnica-Draga. Želimo nazaj v Slovenijo! Nedavno smo čitali v zagrebškem „Obzoru“ trezne besede Hrvata, ki razpravlja o razmejitvi med Slovenijo in Hrvatsko. „Obzor“ stvarno ugotavlja, da med Slovenijo in Hrvatsko ni resnih zaprek glede razmejitve med obema banovinoma in dodaja, da naj Slovenci vrnejo Štrigovo Hrvatski, za kar bodo Hrvati vrnili Sloveniji Drago in Osilnico.

Taka rešitev bi bila v interesu obeh banovin, ker bi tvorila osnovo za prijateljsko sodelovanje med obema sosedoma.

O Štrigovi se je pisalo v zadnjem času ponovno mnogo, dočim iz Osilnice in Drage v zadnjem času skoraj ni bilo glasu. Da si želimo vrnitve v Slovenijo, smo že mnogokrat in dovolj odločno povedali v vseh teh letih, odkar se nahajamo v savski odnosno hrvatski banovini. Pri tem se pa nismo razburjali, ker smo bili prepričani, da mora priti dan, ko bomo zopet združeni s Slovenijo. Vsi zametenički poizkusi, ki gredo za tem, da nas za stalno ločijo od Slovenije, se bodo razpršili kakor dim v vetru. Ljudstvo je že dvakrat javno izpregovorilo, da je ogromna večina za Slovenijo in bo še, če bo potreba. Če so se znali naši starinci pred skoraj dvesto in pol leti obvarovati, da jih Čabar ni pritegnil v svoje območje in da se ni zgodilo to, kar se je za časa kočevskih Blagajev, ko je bilo kočevsko gospodstvo nasilno okrnjeno za Čabar in Gerovo, tako bomo Osilničani in Dragani ponovno stopili na branik in ščitili dediščino svojih očetov.

Pravi Hrvati nam ne bodo delali ovir; na tiste kričaje iz obeh vrst se pa ne bomo ozirali, ker vemo, da se povsod najdejo sebičneži, ki krijejo svoje osebne interese z raznimi „užigankami“, s katerimi hočejo prikriti svoje prave namene.

Obojestranska in čimprejšnja rešitev razmejitve naj bo v duhu zgodovinske, zemljepisne, gospodarske in narodnostne stvarnosti. D.O.

Stara cerkev. Izredno smo bili zadovoljni z igro „Začarani svet“, kar je najbolj pokazala številna udeležba. Igralke so kljub temu, da so bile večinoma prvič na odru, svoje vloge zelo lepo igrale. Tudi solospesi so gledalcem zelo ugajali. Igro je prijetno poživilo tudi sodelovanje tamburaškega zbora iz Kočevja pod vodstvom agilnega g. Kuntare. K igri so prišli tudi naši prijatelji iz Kočevja, v izredno velikem številu tudi iz Mozlja, posebno dekleta (17), ki so si po igri ogledale tudi delovanje našega tečaja za narodno vezenje. Vsem gostom, posebno tamburašem in domačinom se za obisk igre najlepše zahvaljujemo.

Dvorska vas. Naš neutrudni šolski upravitelj g. Nanut nam je zopet pripravil lepo zabavo z uprizoritvijo lepe drame „Črnošolec“ v nedeljo 9. t. m. Igra je v vseh ozirih dobro uspela. Po zaslugi g. upravitelja Nanuta imamo danes oder in igralsko družino, ki bi bila ponos marsikateremu večjemu kraju kakor je naša vas.

Škocjan pri Turjaku. V nedeljo 9. t. m. je naša gasilska četa zopet vprizorila na odru gasilskega doma igro in sicer tokrat zabavno

„Gosposka kmetija“. Igralci so dobro rešili svoje vloge in ljudje, ki si zlasti v teh težkih časih žele nekoliko razvedriti, so prišli na svoj račun ter se zopet enkrat pošteno nasmejali. V igri pa ni zapopadana samo suhoparna šala, temveč tudi nesporna resnica, da ni, kakor nekateri zaničljivo trdijo, za kmeta „vsak“ dober. Od naše vrle igralske družine pričakujemo, da nas bo v letošnji sezoni presenetila še s kakšno lepo dramsko predstavo.

Velike Lašče. Preteklo nedeljo je naše Prosvetno društvo priredilo predavanje v dvorani društvenega doma. Govoril je predsednik Slovenske Straže na Kočevskem g. Škulj. Orisal je prav podrobno življenje Kočevskih Slovencev. Poudaril je, da je naše ljudstvo že dejansko pokazalo svojo vnemo za to perečo narodno vprašanje. Hranilnica in posojilnica v Vel. Laščah je v važnih trenutkih sodelovala z Ljudsko posojilnico v Kočevju. FO in DK sta sodelovala na prvem in drugem Slovenskem dnevu na Kočevskem. Prosvetno društvo je pa lani proslavilo narodni praznik Zedinjenje za vse kočevske Slovence v Kočevju s prireditvijo najlepše slovenske drame „Veronike Deseniške“. Zanimivo predavanje so zaključile lepe skioptične slike s Kočevskega.

— Nogo si je zlomila žena tukajšnjega pekarskega mojstra g. Angela Jontez. Velikolaški zdravnik g. dr. Kožuh ji je nudil prvo pomoč in jo odpravil v ljubljansko bolnišnico v nadaljnje zdravljenje.

Dolenja vas. V sredo smo končali drugo polovico dvodnevne kmetijskega gospodarskega tečaja, ki ga je priredila Kmetijska zbornica z bansko upravo na pobudo tukajšnje Kmetijske zveze. Vršil se je dva dni.

Prvo predavanje sreskega referenta g. svetnika in inženjera Saderja nam je dalo prav stvaren pregled čez sodobno gospodarsko stanje doma in na svetu. Praktična navodila so bila sprejeta z odobravanjem. Drugo predavanje o umetnih gnojilih je nam s filmom zelo nazorno pokazalo sajenje krompirja in njegove bolezni. Inž. g. Repovšek nas je peljal v zadrugištvu. Inž. g. Ferjan nam je pokazal umno živinorejo in poslednji govornik pa nas je peljal s svojimi praktičnimi izvajanjmi v gozd in prikazal njegove koristi. Nato je opisal zlasti lesne zadruge in na kaj naj pazi kmet pri prodaji lesa. Udeležba je bila prav dobra, ljudje so vztrajali obakrat pri predavanjih po štiri in pol ure. Tečaj je vodil predsednik Kmetijske zveze g. Prajnar. Želimo si še tako koristnih prireditvev.

— V ponedeljek 10. februarja je priredila ljudska šola v Dolenji vasi med telovadno uro smuške tekme za šolsko mladino od 4. do 8. razreda v teku na 3 km. Proga je bila srednje težka in je vodila v neposredni bližini šole. Tekme so priredili že lansko leto, pri katerih je nastopilo 16 tekmovalcev. Letošnjih tekem pa se udeležilo 32 učencev, iz česar se vidi, kako narašča zanimanje za smučarski sport med našo mladino. Tekmovalci so bili nagrajeni s šolskimi potrebščinami in čajem.

Zunanji pregled

Angleška ofenziva v Afriki

Na afriških bojiščih traja angleška ofenziva nezadržno naprej. V Libiji so Angleži nepričakovano hitro zasedli Bengazi, kjer so ujeli vso posadko. S tem je vzhodni del Libije zavzet. V osmih tednih so napredovali Angleži za skoraj 900 km skozi puščavsko ozemlje. V Eritreji je angleška ofenziva globoko v deželi. Padli sta mesti Agordat in Barentu in se Angleži bližajo prestolnici Asmari. Dosedaj je angleški napredek v dobrih treh tednih 200 km. V Abesinijo prodirajo na dveh frontah, na severu proti Gondarju, ter z juga navzgor. Povsod pomagajo abesinski četniki. Na jugu so prodrle angleške čete v Somalijo tudi že nad 100 km globoko.

Churchill govoril

Angleški premijer Churchill je v nedeljo zvečer govoril britanskemu imperiju po radiu. Najprej je govoril o letalskih bojih in poudaril, da se je angleško letalstvo zelo pomnožilo in pojačilo. V zadnjih mesecih so Nemci za 3—4 tone bomb, ki so jih vrgli na angleško ozemlje, dobili eno tono bomb. Odslej bo narobe. Nato je govoril o vojnih uspehih v Afriki in se zahvalil tamkajšnjim generalom. Dejal je, da je

njihov pohod v tako kratkem času skozi 650 km dolgo ozemlje dejanje, ki ga bo obhodovala zgodovina. Vsekako pa sta zdaj Egipt in Sueški prekop zavarovana. Churchill se je dotaknil tudi diplomatskih osvojitvev vesil osi. Govoril je o Madžarski, Romuniji in Bolgariji, državah, v katerih se Nemčija vedno bolj polasča položaja. Dejal je, da so v Bolgariji priprave za vkorakanje nemških čet končane in da je na bolgarskih letališčih že nekaj tisoč letalcev. Če bi danes balkanski narodi stali strjeni in se opirali na pomoč Turčije in Anglije, nemška vojska dolge mesece ne bi mogla opraviti z njimi. Glede Francije je dejal, da ne ve, kako se bo položaj razvil, ve pa, da se bo Anglija še nadalje borila tudi v Sredozemlju. To je najbolje pokazala pri odbitem napadu italijanskega letalstva na Malto pred nekaj tedni. Nazadnje je opomnil, da bo v kratkem vojna stopila v izredno ostro fazo. Čim večja bo ameriška pomoč, ki je že skoraj zagotovljena, tem bolj bodo močni angleški narod, letalstvo in vojska na Vzhodu. Naposled je omenil besede načelnika generalnega štaba sira Johna Dilla, ki je dejal, da je Nemčija zaradi strateških, gospodarskih in političnih težkoč v Evropi primorana v kratkem napasti britanski otok. Angleški narod popolnoma zaupa svojim preizkušenim generalom in ima neprestano pred očmi odločitev: zmagati ali umreti. Ta misel preveva štiri milijone angleških vojakov. Angleški narod in vojska sta pripravljena na vse; na napad s padalci, s plini ali motornimi čolni. Churchill je zaključil govor z zahvalo prezidentu Rooseveltu za njegovo osebno pismo. Zagotovil je, da Anglija ne potrebuje ameriških vojakov, ker ne bo klonila.

Hessova napoved

Nemški državni minister in Hitlerjev namestnik Rudolf Hess je govoril po radiu iz Bratislave. Najprej je napadel Angleže kot povzročitelje sedanjega evropskega požara, naposled je pa dejal, da je največji vojni stroj, ki je kdaj v zgodovini človeštva obstojal, pripravljen, da se sproži. Ta stroj bo vodil nemški vojak.

Angleško brodovje napadlo pristanišče Genovo

Angleško brodovje je v nedeljo ob zori napadlo italijansko pristanišče Genovo in ga bombardiralo. Uničilo je več tovarn, elektrarno in tovarno postajo, letala z matične ladje so pa obstreljevala tudi okoliška mesta, zlasti Livorno in Piso. Napad je terjal tudi več človeških žrtev.

Težave v Franciji

Kljub nemški zahtevi, da bi Laval stopil v Petainovo vlado, je postal podpredsednik francoske vlade in njen zunanji minister admiral Darlan, ki si je zadnji čas pridobil velik ugled. Petain ga je imenoval tudi za svojega namestnika za primer, če ne bi mogel več opravljati svojih dolžnosti. Tako je vichyjska vlada popolnoma pretrgala z Lavalom in nekateri domnevajo, da bo v Parizu skušal sestaviti separatistično vlado.

Churchillova sumničenja na račun Bolgarije

Churchillove besede, da so bolgarska letališča že pripravljena za nemško uporabo, so napravile neprijeten vtis v Bolgariji. Bolgarski odgovorni krogi te trditve zanikajo, češ da nemških vojakov v Bolgariji ni. Bolgarija se je spet znašla v mučnem položaju. Nekateri napovedujejo spremembo vlade, katere predsednik naj bi postal odstopivši minister Bagrjanov. Bolgari se zavedajo, da bi se v tem primeru morali popolnoma nasloniti na Nemčijo.

Bolgarija zanika

Novo vladno krizo pričakujejo v Bolgariji. Nekateri domnevajo, da bo postal predsednik vlade odstopivši minister Bagrjanov, zunanji minister pa Draganov. Na sestanku poslancev vladne večine je imel zunanji minister Popov daljše poročilo in je med drugim dejal, da je Bolgarija v dobrem razmerju s svojimi sosedi. Glede Turčije je poudaril, da ima vojaštvo na bolgarski meji, a samo zaradi obrambe, nima pa napadalnih namenov. Prav tako je z bolgarsko vojsko na turški meji. Bolgarija je mirljubna in ima trden namen ostati zunaj vojne. Bolgarski narod je pa trdno odločen braniti se proti slehernemu napadalcu.

Angleški poslanik zapuša Romunijo

Anglija je popolnoma prelomila z Romunijo. Njen poslanik sir Reginald Hoare je dobil od svoje vlade nalog, naj čimprej zapusti Romunijo. Angleška vlada pojasnjuje njegov odhod s tem, da je poslanik Hoare na svoje vprašanje generalu Antonescu, koliko Nemcev pride v Romunijo, dobil odgovor, da pride samo nekaj nemških instruktorjev, zdaj so si pa Nemci ustvarili pravcato veliko armado in z vsem orožjem. — Romunske oblasti so odredile, da mora biti romunska prestolnica odslej vsako noč zatemnjena.

Španija proti blokadi

Prve grožnje Francove Španije je objavilo njeno glasilo „Arriba“. Pisec članka napada angleško blokado, češ da hoče na znotraj in na zunaj ohromiti razvoj Španije. Če je Španija po državljanski vojni doslej počivala, tega zdaj ne bo več delala, temveč se bo združila okrog svoje zastave in nastopila s trdovratno ofenzivo. To je Španija tudi dolžna storiti, če hoče, da se bodo njene notranje in zunanje razmere izboljšale in da ne bo država kakor puščava, po kateri se skrivajo sestradani ostanki ponosnih vojakov prejšnjega rodu.

Sestanek Franco in Mussolini

Vladar Španije, general Franco, se je v spremstvu zunanjega ministra Serrana Suerja pripeljal v Bordigher na sestanek z Mussolinijem, ki ga spremlja zunanji minister grof Ciano. S Petainom se je sestal v Montpelieu.

Širijo se govorice, da se bo sestanka udeležil tudi voditelj Nemčije, Hitler.

General Franco se bo s kraja sestanka najbrž z letalom odpeljal v Rim, da se pokloni tudi papežu Piju XII., vendar to poročilo še ni službeno potrjeno.

Domneve o sestanku

O pomenu in namenu tega sestanka krožijo najbolj različne domneve. Nekateri menijo, da gre za vprašanje prehoda nemških in italijanskih čet skozi Španijo v severno Afriko, pri čemer bi bil izveden napad na Gibraltar. Ta domneva je najbrž vzeta iz zraka, ker zaradi tega generalu Francu ne bi bilo treba hoditi v Italijo.

Belj zanimiva je domneva, ki meni, da je to prvi, morda še zelo oddaljeni poskus, spraviti na isto črto tri latinske velesile, ki obkrožajo zahodni del sredozemske kotline tako z evropske kakor z afriške strani. Latinska skupnost je utemeljena v skupni kulturi, kakor tudi v zemljepisnem položaju, in ta skupnost bo morala prej ali slej tudi pri bodoči ureditvi Evrope, pa naj zmaga ta ali oni tabor, priti do živega izraza.

V Albaniji srditi boji

Grki bijejo srdite boje za nekatere postojanke. Z naše meje poročajo, da se je zadnje dni bila ob reki Devoli največja bitka od začetka albanske vojne. Po južni Srbiji odmeva strašno grmenje topov in se hiše baje tresejo kakor iz papirja. Velikanske jate italijanskih letal napadajo notranjost Grčije.

Na zahodu zračni napadi

Na nemško-angleški fronti je bil sorazmerno mir. Le enkrat v preteklem tednu sta nasprotnika drug proti drugemu izvedla hujše napade. Angleško letalstvo je začelo z veliko silo bombardirati pristanišča in letališča v Franciji, od koder pričakujejo nemški napad.

V Ameriki glasovanje o pomoči Angliji

Rooseveltov zakon o neomejeni pomoči Angliji je poslanska zbornica sprejela z 250 proti 165 glasovi. Zdaj pride zakon še pred senat, kjer bo govoril Wendell Wilkie o svojih vtisih v Angliji. Ob njegovi vrnitvi v Ameriko mu je prebivalstvo priredilo veličasten sprejem. Že zdaj je časnikarjem izjavil, da bo Amerika ostala zunaj vojne, če bo Angliji dala vso potrebno pomoč, sicer se bo pa vsekako morala udeležiti vojne.

Opozorjamo

na koncert združenih pevskih zborov CMD, ki bo v Kočevju v nedeljo 16. februarja za mladino ob 11. uri in za odrasle ob 15. uri.

Plačajte naročnino!